

— Каквото и моето

— О толкозъ по-добръ! сестры смы прѣдъ Бога. Ами годеника си ли прѣпорѣчваше ты на Светѣ Богородицѣ. ?

— Не, господже, но съпругътъ си отъ единъ мѣсецъ на самъ.....

— Честита момне ! И тѣй нека ся помолимъ на Светѣ Майкѣ Владычицѣ да направи и мене честита като тебе.

Довѣріето скоро ся въдворява между младешкытъ сърца. Двѣтъ млади ся разумѣхъ единъ другъ. И двѣтъ колѣничихъ прѣдъ иконѣтъ и молитвата имъ възлѣзе прѣдъ царикѣтъ на ангелытъ, чиста като дѣхътъ отъ шипока, който тѣ бѣхъ възложили прѣдъ образътъ ѝ.

— Сега, каза селянката като станѣ, за да ти послуша св. Богородица, трѣба да идвашъ тука всякой день до деветъ дена наредъ...

— Ахъ горкана ! Не могѣ, защото утрѣ оставямъ Неаполь, каза непознатата съ въздышаніе. Обѣщавашъ ли ся да направишъ вмѣсто мене тѣзи молебны посѣщенія ?

Обѣщавамъ ви ся, отговори смиренно младата съ такъвъзъ единъ самоотверженностъ, щото другата ѝ отвори обаятіята си.

— А ! Ты си толкозъ добра, щото не е възможно да ти отрече нищо света Богородица ! Послѣ, като отъ Бога вдѣхновенна непознатата приложи, — Ако бы да ти проговоряше отъ иконѣтъ си Дѣва Марія и ты кажешъ на тозъ часъ “какво ищешъ отъ мене, ?” Какво добро бы ѝ поискала ?

Селянката стреснѣта ся отстъпи назадъ отъ прѣкраснѣтъ момѣ. Стори ѝ ся чегледаше самѣ св. Богородицѣ. За това като колѣничѣ—Ты знаешъ, о Владычице, отговори, въ каквы примѣждія ся намѣрва мъжъ ми въ Неаполь ; дай му изобилнѣ ловитвѣ, за да можемъ да си искупимъ малкѣтъ къщицѣ и нивѣтъ на Амалфіо та да живѣимъ мирно и спокойно както бащытъ ни.

— Че колко ви трѣбать за тѣзи къщи и за нивѣтъ ?